

Încuie-ți casa ca să nu intre răul

2 Ioan 10: *Dacă cineva vine la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-l salutați.*

Aceasta este o scrisoare inspirată adresată unei femei și copiilor ei! Aceasta merită atenția noastră și ar trebui să ne facă să cercetăm motivul pentru aceasta, căci această epistolă scurtă (2 Ioan) este singura în Noul Testament în această privință.

Ca una din ultimele epistole (scrisori) inspirate ea accentuează la sfârșitul Sfintei Scripturi, ceea ce permanent Sfânta Scriptură învață, că Dumnezeu Își arată puterea Sa în slăbiciune și din gura copiilor și a pruncilor care sug. Și-a scos un temei de laudă (Psalm 8). Când în timpurile vechi bărbații au renunțat la adevăr și din cauza lașității lor sau plăcerii de sine au tăgăduit pe Domnul, femeile au intervenit pentru drepturile lui Dumnezeu. Vedem aceasta în timpul primei venirii a Domnului, când femei temătoare de Dumnezeu au așteptat permanent și cu credincioșie venirea Salvatorului lui Israel și când Maria din Betania, văzând mai dinainte lepădarea și moartea lui Hristos, cu o lepădare de sine sfântă a vărsat untdelemnul ei prețios peste El, în timp ce ucenicii Săi se certau cu privire la cine va fi mai mare în Împărăția cerurilor. Și când Maria Magdalena stătea plângând și singură la mormântul gol, ceilalți căutau locuința și comoditatea propriei case. Acestea sunt exemple de dăruire, care niciodată nu vor trece în uitare, și în același fel trebuie să se amintească de credincioșia unei femei al cărei nume nu este dat, care a s-a păstrat pe sine și casa ei pentru Domnul.

Probabil ea a trăit într-un oraș mare păgân, în care probabil era o adunare creștină, asemenea aceleia descrisă în scrisoarea lui Ioan adresată lui Gaius, din care oamenii evlavioși au fost excluși și în care nici apostolii și nici scrierile lor inspirate nu au fost permise.

Foarte curând în istoria Bisericii cetatea a fost predată dușmanului și drapelul adevărului coborât și așezat în praf. A fost cu adevărat așa? Da, cel puțin în ceea ce privește majoritatea, care s-a supus altei autorități decât Domnului și a renunțat la adevăr, însă această femeie și copiii ei nu s-au predat împotrivorului. Ei au lăsat steagul adevărului să fluture. Când Biserica a greșit, cei din familia creștină au intrat în breșă. Ei nu s-au predat dușmanului, ci au păstrat cetatea pentru Domnul și pentru adevăr.

Tu spui, este ziua lucrurilor mici și pline de slăbiciune. Desigur este așa, și totuși, cu toate că sunt mici, cu siguranță nu sunt fără putere.

Pentru credincios ca individ nu este un lucru mic sau lipsit de importanță, să fie înconjurat de decădere de la adevăr și el însuși să rămână de partea lui Hristos. Dacă o părtășie de creștini au pe drumul lor ca țel, ca Domnul să fie în centru și Cuvântul Său este firul călăuzitor, atunci aceasta este foarte bine și spre binecuvântare, dar în cazul cu care ne preocupăm era numai o familie care umbla în adevăr și aceasta a bucurat inima apostolului inspirat într-o măsură foarte mare.

Această lecție nu trebuie trecută cu vederea de nici o părtășie de creștini, fie ea mare sau mică, dacă ea dorește să stăruiască cu credincioșie înaintea Domnului, căci fără excluderea fără compromise a învățăturii fundamentale, despre care este vorba aici, este imposibil să se respecte principiile divine. Cu adevărat, o biserică care deschide ușile ei unui om care tăgăduiește credința, acea biserică a trecut cu totul de partea dușmanului, ea ia parte la lucrările lui rele (2 Ioan 11). Această constatare nu este de răstălmăcit și nu i se pot face

compromise. Pot fi situații în care noi putem fi nepărtinitori, dar aici nu este permis. Însă această epistolă nu a fost scrisă la o părtășie de creștini, în care erau bărbați creștini tari și bine instruiți, ci unei femei – probabil o văduvă – și copiilor ei. Așa cum am spus deja, atunci când biserica a eșuat, familia creștină a intrat în breșă și a lăsat steagul adevărului să fluture. Aceasta ar trebui să fie o încurajare mare pentru noi, căci ea ne arată ce poate face harul și puterea lui Dumnezeu pentru aceia care se țin strâns de El.

Încercările dușmanului de a prăbuși credincioșia acestei femei față de Hristos, au eșuat; el nu a fost în stare să cucerească casa ei. Ea s-a împotrivit atacurilor lui, asemenea unei fortificații bine consolidate și de aceea el și-a schimbat tactica de luptă și a hotărât să realizeze prin viclenie ceea ce nu a putut realiza prin forță. Deoarece apostolul știa aceasta, i-a scris, ca s-o atenționeze, să închidă imediat ușile casei, dacă cineva ar veni în casa ei în înfățișarea unui slujitor creștin și cu toate acestea nu ar aduce învățătura lui Hristos.

Însă mai era și un alt pericol, care amenința dinăuntru, și de aceea era necesar să i se amintească de porunca Domnului. Apostolul Ioan a accentuat de multe ori aceasta, atunci când el a fost la ei, însă acum, când nu era de față, el le scrie aceleași lucruri, „să se iubească unii pe alții”. Dragostea este natura divină, ea este și atmosfera în care trăiesc și prosperă adevărații copii ai lui Dumnezeu, ea este puterea care dă naștere la toate activitățile lucrative, și ea nu poate fi leneșă, acolo unde este ea se va arăta totdeauna o lucrare altruistă. Despărțit de aceasta omul nu este nimic, chiar dacă el intervine foarte plin de râvnă pentru curăția învățaturii. Ar putea Domnul Isus să aibă bucurie de un creștin care, chiar dacă respinge orice părtășie cu o învățătură greșită, nu iubește pe credincioșii de seama lui? Cu siguranță, nu, căci cine nu iubește pe fratele său, acela nu împlinește poruncile Domnului, și cine nu face aceasta, nu-L iubește pe El (Ioan 14.21-24). Un astfel de om ar fi un simplu fariseu, cu toată râvna lui pentru curăția învățaturii.

Acolo unde porunca Domnului este împlinită, fie în Biserică sau în familie, acolo El are întâietatea, însă aici nu este vorba numai de porunca Domnului, ci și de porunca Tatălui. Ce mare lucru, că harul aduce pe creștin pe drumul ascultării de voia Tatălui, deci pe un drum, pe care Domnul a mers în chip desăvârșit, atunci când El a fost aici, și pe care noi trebuie să fim urmașii Lui. În ascultare desăvârșită de poruncile Tatălui, El a fost menținut prin mâna Tatălui și tot timpul a rămas în dragostea Tatălui. Și tot așa este și la noi; dacă inimile noastre doresc să meargă pe drumul acesta, primim din același izvor sprijin mare, căci să observăm cum este alcătuit salutul: „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și dragoste.”

Ajutorul vine de sus, din cer, el vine din veșnicie și anume, conform revelării depline a adevărului de la Dumnezeu, Tatăl și de la Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos. Având în vedere caracterul dușmănos al diavolului, pentru noi este pe deplin suficient să umblăm în adevăr și să fim umpluți cu putere și bucurie pentru adevăr. Acest salut este unul din cele mai frumoase saluturi din epistolele Noului Testament, și volume de cărți nu ar fi suficiente să descrie binecuvântarea cuprinsă în el. El vorbește despre realități mari, de care poate avea parte și cel mai slab dintre noi. El vorbește despre cele mai mari izvoare de ajutor din partea Tatălui, care ne-au fost dezvelite în Domnul Isus – harul, îndurarea și pacea – și ne spune că acestea stau la dispoziția acelor care doresc din inimă să umble conform adevărului. Să privim aceasta în prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și să nu ne temem nici de puterea și nici de viclenia dușmanului, căci salutul ne învață că Biserica/Adunarea, familia sau fiecare

credincios în parte, care vor să umble în adevăr, sunt subiectul purtării de grijă deosebită a Tatălui.

„A umbla în adevăr” nu înseamnă că noi respectăm nevătămată învățătura creștinismului – aceasta este inclusă, desigur, dar este mai mult: este ascultare față de Tatăl și dragoste unii pentru alții și de asemenea, așa cum epistola dezvăluie, împotrivire față de orice încercare de a introduce o învățătură care este împotriva a ceea ce noi am învățat de la început.

Ascultarea de poruncile Tatălui va da naștere la dragoste unii pentru alții și ne va întări pentru adevăr. Adevărata dragoste nu închide ochii față de rău. Ea nu este așa numita dragoste slabă și falsă, care predică un ecumenism general și care merge cu orice om care are o ființă plăcută și este iubit, indiferent ce crede el și cărei învățături slujește. O astfel de dragoste este diabolică, care ia naștere în patul rușinos al toleranței indiferente. Ce lucru uimitor este totuși că în creștinătate au putut să-și găsească un cămin orice fel de dezonorare a lui Dumnezeu și orice fel de tăgăduire a lui Hristos, care au fost răspândite vreodată sub soare prin învățături false. Însă aceasta este împlinirea pildei despre copacul mare, în ale cărui ramuri păsările cerului și-au făcut cuiburi (Matei 13.31-32). Deci nu trebuie să ne surprindă, dacă astăzi vedem lucrurile în felul acesta.

Adevărata dragoste este sinceră și se interesează serios pentru adevăr, ea nu va transmite salutări învățătorului de învățături false, ea se va depărta de el și va evita orice fel de părtășie în care el este tolerat, căci cel care tăgăduiește adevărul este un înșelător și un antihrist, și păstrarea legăturii cu el ar însemna să aprobi pe trădătorul Domnului. Adevărata dragoste închide ușa față de învățătorul fals, căci ea știe, că dacă Hristos trebuie să fie înăuntru, atunci înșelătorul și antihrist trebuie să rămână afară; ea știe de asemenea că dacă învățătura rea este permisă, adevăratele izvoare ale vieții sunt otrăvite și toată evlavia adevărată se va veșteji și va muri, căci „cine nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu”, și dacă Dumnezeu este luat de la noi, ce viață vom avea noi atunci? Vrem noi să renunțăm la Tatăl și la Fiul? Așa cum o mamă ar refuza să vină în casa ei sau pe masa ei, la care mănâncă copiii ei, hrană murdărită sau otrăvită, așa adevărata dragoste ține departe tot ce nu corespunde adevărului. Și dacă aceasta nu are loc în mare în Biserică/Adunare, atunci trebuie să aibă loc în familia creștină. Este privilegiul și responsabilitatea capului precum și al fiecărui membru al familiei, să fie tare și zelos în această privință. Fie ca harul și îndurarea lui Dumnezeu Tatăl, și a Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, să păstreze pe mulți în adevăr, până când noi vom vedea pe Domnul față către față, când bucuria noastră va fi deplină.